

"মৰমৰ সন্তানসকল – এতিয়া তোমালোক নতুন সম্বন্ধত গৈ আছে, সেইবাবে ইয়াৰ কৰ্ম বন্ধনযুক্ত সম্বন্ধবোৰক পাহৰি, কৰ্মাভীত হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা"

প্ৰশ্ন: পিতাই কোনসকল সন্তানক বাঃ বাঃ কৰে? সকলোতকৈ অধিক স্নেহ কোনসকলক দিয়ে?

উত্তৰ: বাবাই দৰিদ্ৰ সন্তানসকলক বাঃ বাঃ কৰে, বাঃ দৰিদ্ৰতা বাঃ! আৰামত দুখন বুটি খাব লাগে, লালসা নাই। দৰিদ্ৰ সন্তানসকলে পিতাক মৰমেৰে স্মৰণ কৰে। বাবা নিৰক্ষৰ সন্তানসকলক দেখি আনন্দিত হয় কিয়নো তেওঁলোকে পঢ়ি থোৱা (শাস্ত্ৰৰ জ্ঞান) খিনি পাহৰিবৰ কাৰণে পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া নহয়।

ওঁম শান্তি। এতিয়া পিতাৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি নিতৌ কোৱাৰ দৰকাৰ নাথাকে যে নিজকে আত্মা বুলি বুজা। আত্মা-অভিমানী হোৱা অথবা দেহী-অভিমানী হোৱা..... কথাতো সেইটোৱেই নহয় জানো। পিতাই কয় - নিজকে আত্মা বুলি বুজা। আত্মাতেই ৪৪ জন্মৰ ভূমিকা নিহিত হৈ আছে। এটা শৰীৰ ললে, ভূমিকা পালন কৰিলে তাৰপাচত শৰীৰ শেষ হৈ যায়। আত্মাতো অবিনাশী হয়। তোমালোক সন্তানসকলে এই জ্ঞান এতিয়াহে পোৱা অন্য কোনেও এই কথাবোৰ গম নাপায়। এতিয়া পিতাই কয় - চেষ্টা কৰি যিমান পাৰা পিতাক স্মৰণ কৰা। পেছাগত কাম-কাজত লাগি গ'লেতো ইমান স্মৃতি স্থায়ী হৈ নাথাকে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি কমল ফুলৰ সমান পবিত্ৰ হ'ব লাগে। আকৌ যিমান পাৰা মোক স্মৰণ কৰা। এনেকুৱা নহয় যে আমাক যোগাভ্যাসত বহুৱাব লাগে। যোগাভ্যাস শব্দটিও ভুল। বাস্তৱত হয়েই স্মৃতি। য'তেই নবহা, পিতাক স্মৰণ কৰা। মায়াৰ ধুমুহাতো বহুত আহিব। কাৰোবাৰ কিবা স্মৃতিত আহিব, কাৰোবাৰ কিবা। ধুমুহা নিশ্চয় আহিব আকৌ সেই সময়ত তাক নাইকিয়া কৰিব লাগে যাতে নাহে। ইয়াত বহি বহিও মায়াই বহুত আমনি কৰি থাকিব। এয়াইতো যুদ্ধ হয়। যিমান পাতল হ'বা সিমান বন্ধন কম হ'ব। প্ৰথমেতো আত্মা বন্ধন মুক্ত হয়, যেতিয়া জন্ম লয় তেতিয়া মা-পিতালৈ বুদ্ধি যায় পাচত স্ত্ৰীক এড'প্ট কৰে (তুলি লয়), যি বস্তু সন্মুখত নাছিল সেয়া সন্মুখত আহি যায়, আকৌ সন্তান জন্ম হ'লে তেতিয়া সন্তানৰ স্মৃতি বাঢ়িব। এতিয়া তোমালোক সকলোৱে এয়া পাহৰি যাব লাগে, এজন পিতাকেই স্মৰণ কৰিব লাগে, সেইকাৰণেই পিতাৰ মহিমা আছে। তোমালোকৰ মাতা-পিতা আদি সকলো তেৱেঁই হয়, তেওঁকেই স্মৰণ কৰা। তেওঁ তোমালোকক ভৱিষ্যতৰ কাৰণে সকলোবোৰ নতুন দিয়ে। নতুন সম্বন্ধত লৈ আনে। সম্বন্ধতো তাতো থাকিব নহয় জানো। এনেকুৱাতো নহয় যে কিবা প্ৰলয় হৈ যায়। তোমালোকে এটা শৰীৰ এৰি আকৌ অন্য এটা লোৱা। যিসকল বহুত ভাল হয় তেওঁলোকে নিশ্চয় উচ্চ কুলত জন্ম ল'ব। তোমালোকে পঢ়াই ভৱিষ্যত ২১ জন্মৰ কাৰণে। পঢ়া সম্পূৰ্ণ হ'ল আৰু প্ৰালন্ধ আৰম্ভ হ'ব। স্কুলত পঢ়ি ট্ৰান্সফাৰ (উচ্চ শ্ৰেণীলৈ স্থানান্তৰ) হয় নহয় জানো। তোমালোকো ট্ৰান্সফাৰ হ'বলৈ ওলাইছা - শান্তিধামলৈ তাৰপাচত সুখধামলৈ। এই ছিঃ ছিঃ সৃষ্টিৰ পৰা মুক্ত হৈ যাবা। ইয়াৰ নামেই হ'ল নৰক। সত্যযুগক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। ইয়াত মনুষ্য কিমান ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। যিসকল চহকী আছে তেওঁলোকে ভাবে আমাৰ কাৰণে ইয়াতেই স্বৰ্গ। স্বৰ্গ হয়েই নতুন সৃষ্টিত। এই পুৰণি সৃষ্টিতো বিনাশ হৈ যাব। যিসকলে কৰ্মাভীত অৱস্থা পাব তেওঁলোকে জানো ধৰ্মৰাজপুৰীত শাস্তি ভোগ কৰিব। স্বৰ্গততো শাস্তি নাথাকিবই। তাত গৰ্ভও মহল হয়। কোনো দুখৰ কথা নাই। ইয়াততো গৰ্ভ জেইল (কাৰাগাৰ) হয় য'ত শাস্তি ভুগি থাকে। তোমালোকে কিমানবাৰ স্বৰ্গবাসী হোৱা - এইটো স্মৃতিলৈ আনা তেতিয়াও গোটেই চক্ৰ স্মৃতিত থাকিব। এটাই কথা লাখ টকা মূল্যৰ হয়। এইটো পাহৰি যোৱাৰ কাৰণে, দেহ-অভিমানত অহাৰ কাৰণে মায়াই ক্ষতি কৰে। এইটোৱেই পৰিশ্ৰম। পৰিশ্ৰম নকৰাকৈ উচ্চ পদ পাব নোৱাৰা। বাবাক কয় - বাবা আমি নিৰক্ষৰ, একো নাজানো। বাবাতো আনন্দিত হয়, কিয়নো ইয়াততো ইতিমধ্যে পঢ়া সকলোবোৰ পাহৰিব লাগে। এয়াতো অলপ সময়ৰ কাৰণে শৰীৰ নিৰ্বাহ আদিৰ কাৰণে পঢ়িব লাগে। জানা নহয় যে এয়া সকলো নাশ হৈ যাব। যিমান সম্ভৱ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু বুটি টুকুৰা আনন্দত খাব লাগে। বাঃ এই সময়ৰ দৰিদ্ৰতা। আৰামত বুটি টুকুৰা খাব লাগে। লালসা নাই। আজি-কালি খাদ্য শস্যও ক'ত পোৱা যায়!। চেনি আদিও লাহে লাহে পোৱাই নাযাব। এনেকুৱা নহয়, তোমালোকে ঈশ্বৰীয় ছাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰা সেয়েহে তোমালোকক গভাৰ্ণমেণ্টে (চৰকাৰে) দি দিব। তেওঁলোকেতো একোৱেই নাজানে। অৱশ্যে হয়, সন্তানসকলক কোৱা হয় – গভাৰ্ণমেণ্টক বুজোৱা যে আমি সকলোৱে মিলি মা-পিতাৰ ওচৰলৈ যাওঁ, তেওঁলোকে সন্তানসকলৰ কাৰণে ট'লি (প্ৰসাদ) পঠিয়াবলগীয়া হয়। ইয়াততো স্পষ্টকৈ কৈ দিয়ে যে নায়েই। দুৰ্লসকলক অলপ দি দিয়ে। যেনেকৈ ফকীৰ লোকসকলক কোনোবা চহকী হ'লে তেতিয়া মুঠি ভৰাই দি দিব। দৰিদ্ৰ হ'লে তেতিয়া অলপ বেছিকৈ দি দিব। চেনি আদি আহিব পাৰে কিন্তু সন্তানসকলৰ যোগ কম হৈ যায়। স্মৃতি নথকা কাৰণে, দেহ-অভিমানত অহাৰ কাৰণে কোনো কাম হ'ব নোৱাৰে। এইটো কাম পঢ়াৰ দ্বাৰা ইমান নহয় যিমান যোগেৰে হ'ব।

সেয়া বহুত কম। মায়াই স্মৃতি উৰুৱাই দিয়ে। শক্তিশালীসকলক আৰুহে ভালকৈ ধৰে। ভাল ভাল ফাষ্টক্লাচ (অতি উত্তম) সন্তানসকলৰো গ্ৰহ গতি বেয়া হৈ যায়। গ্ৰহ গতি বেয়া হোৱাৰ মুখ্য কাৰণ যোগৰ অভাৱ। গ্ৰহ গতিৰ কাৰণেই নাম-ৰূপত আৱদ্ধ হৈ মৰে। এয়া অতি উচ্চ লক্ষ্য। যদি সঁচা লক্ষ্যত উপনীত হ'ব বিচৰা তেন্তে স্মৃতিত থাকিব লাগে।

পিতাই কয় - ধ্যানতকৈও জ্ঞান ভাল। জ্ঞানতকৈ স্মৃতি ভাল। ধ্যানত বেছিকৈ গ'লে মায়াৰ ভূতবোৰে প্ৰৱেশ কৰে। এনেকুৱা বহুত আছে যিয়ে অযথা ধ্যানত যায়। কি কি কয়, তেওঁলোকৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰিব নালাগে। জ্ঞানতো বাবাৰ মূৰলীত পাই থকা যায়। পিতাই সাৱধান কৰি থাকে। ধ্যান কোনো কামৰ নহয়। বহুত মায়াৰ প্ৰৱেশতা হৈ যায়। অহংকাৰ আহি যায়। জ্ঞান সকলোৱে পাই থাকে। জ্ঞান দিওঁতা হৈছে শিৱবাবা। মম্মায়ে ইয়াৰ পৰা জ্ঞান পাইছিল নহয় জানো। তাকো মনমনাভৱ বুলি কোৱা হ'ব। পিতাক স্মৰণ কৰা, দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰা। নিজকে চাব লাগে মই দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰোঁনে? ইয়াতেই দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। কাৰোবাক চোৱা এতিয়া ফাষ্টক্লাচ অৱস্থা, আনন্দেৰে কাম কৰে, এঘণ্টাৰ পাচত ক্ৰোধৰ ভূত আহিল, শেষ। পুনৰ স্মৃতি উদয় হয়, এয়াতো মই ভুল কৰিলোঁ। আকৌ শুধৰণি হৈ যায়। এঘণ্টীয়া ঘড়ী বাবাৰ ওচৰত বহুত আছে, এতিয়াই চোৱা বহুত মিঠা, বাবাই ক'ব এনেকুৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতিভা উৎসৰ্গিত হৈ যাওঁ। এঘণ্টাৰ পাচত পুনৰ কিবা নহয় কিবা কথাত বিতুষ্ট হৈ যায়। ক্ৰোধ আহিল, গোটেই উপাৰ্জন শেষ হৈ গ'ল। এতিয়াই উপাৰ্জন, এতিয়াই লোকচান হৈ যায়। সকলো স্মৃতিত থকাৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। জ্ঞানতো বহুত সহজ হয়। সৰু লৰা-ছোৱালীয়েও বুজাই দিব। কিন্তু মই যি হওঁ, যেনেকুৱা হওঁ, যথার্থ ৰীতি জানিব লাগে। নিজকে আত্মা বুলি বুজা, এইটো ৰীতিৰে সৰু লৰা-ছোৱালীয়ে স্মৰণ কৰিব পাৰিব জানো। মনুষ্যক মৃত্যুৰ সময়ত কোৱা হয় ভগৱানক স্মৰণ কৰা। কিন্তু স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে কিয়নো যথার্থভাৱে কোনেও নাজানে। কোনেও উভতি যাব নোৱাৰে আৰু বিকৰ্মও বিনাশ নহয়। পৰম্পৰাগতভাৱে ঋষি-মুনি আদি সকলোৱে কৈ আহিছে যে ৰচয়িতা আৰু ৰচনাক আমি নাজানোঁ। তেওঁলোকতো তথাপিও সত্যোক্তী আছিল। আজিৰ তমোপ্ৰধান বুদ্ধিৰে আকৌ কেনেকৈ জানিব পাৰিব। পিতাই কয় - এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণেও নাজানে। ৰজা-ৰাণীয়েই যদি নাজানে তেন্তে আকৌ প্ৰজাসকলে কেনেকৈ জানিব। কোনেও নাজানে। এতিয়া কেৱল তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা। তোমালোকৰ মাজতো কোনোবা আছে যিয়ে যথার্থ ৰীতি জানে, কয় - বাবা বাৰে বাৰে পাহৰি যাওঁ। পিতাই কয় - য'লৈকে নোযোৱা কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰা। অতি শ্ৰেষ্ঠ উপাৰ্জন হয়। তোমালোক 21 জন্মৰ কাৰণে নিৰোগী হৈ যোৱা। এনেকুৱা পিতাক অন্তৰ্মুখী হৈ স্মৰণ কৰিব লাগে নহয় জানো। কিন্তু মায়াই পাহৰাই ধুমুহাত আনি দিয়ে, এনে অৱস্থাত অন্তৰ্মুখী হৈ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব লাগে। বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰাৰ কথাও এতিয়াৰে। এয়া হ'ল পুৰুষোত্তম হোৱাৰ সংগমযুগ। এইটোও ৰাণ্ডাৰ (আচৰিত) হয়, তোমালোক সন্তানসকলে দেখিছা - এখন ঘৰতেই তোমালোকে কোৱা মই সংগমযুগী হওঁ আৰু হাফ পাৰ্টনাৰ (যুগল) বা সন্তান আদি কলিযুগী হয়। কিমান পাৰ্থক্য। পিতাই অতি সূক্ষ্ম কথা বুজায়। ঘৰত থাকিও বুদ্ধিত আছে যে আমি ফুল হ'বৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছোঁ। এয়া হ'ল অনুভৱৰ কথা। প্ৰেক্ষিকেলত (বাস্তৱত) পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। স্মৃতিত থাকিবলৈকে পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। এখন ঘৰতেই এজন যদি হংস (পবিত্ৰ) তেন্তে আনজন বগলী (অপবিত্ৰ)। আকৌ কোনোবা অতিফাষ্টক্লাচ (উত্তম) হয়। কেতিয়াও বিকাৰৰ খেয়ালো নাহে। একেলগে থাকিও পবিত্ৰ হৈ থাকে, সাহস দেখুৱায়, গতিকে তেওঁলোকে কিমান উচ্চ পদ পাব। এনেকুৱাও সন্তান আছে নহয় জানো। কাৰোবাকতো চোৱা বিকাৰৰ কাৰণে কিমান মাৰে, কাজিয়া কৰে, অৱস্থা তেনেকুৱা হ'ব লাগে যাতে সংকল্পতো কেতিয়াও অপবিত্ৰ হোৱাৰ খেয়াল নাহে। পিতাই সকলো প্ৰকাৰে ৰায় দি থাকে। তোমালোকে জানা 'শ্ৰী শ্ৰী'ৰ মতেৰে আমি শ্ৰী লক্ষ্মী, শ্ৰী নাৰায়ণ হওঁ। শ্ৰী মানেই শ্ৰেষ্ঠ। সত্যযুগত হ'ল নাম্বাৰ ৱান (প্ৰথম নম্বৰৰ) শ্ৰেষ্ঠ। ত্ৰেতাত দুই ডিগ্ৰী কম হৈ যায়। এই জ্ঞান তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া পোৱা।

এই ঈশ্বৰীয় সভাৰ নিয়ম হ'ল - যিসকলে জ্ঞান ৰত্নক মূল্য দিয়ে, কেতিয়াও হামিয়াই নাথাকে তেওঁলোক আগত বহিব লাগে। কোনো কোনো সন্তানে পিতাৰ আগত বহিও টোপনিয়াই থাকে, হামিয়াই থাকে। তেওঁলোক পাচৰফালে গৈ বহিব লাগে। এয়া সন্তানসকলৰ ঈশ্বৰীয় সভা হয়। কিন্তু বহুত ব্ৰাহ্মণীয়ে এনেকুৱা সকলকো লৈ আহে, এনেয়েতো পিতাৰ পৰা ধন পোৱা যায়, এটি এটি ভাৰ্চন (বাণী) লাখ টকা মূল্যৰ হয়। তোমালোকে জানা জ্ঞান পোৱাই যায় সংগমত। তোমালোকে কোৱা যে বাবা আমি পুনৰাই বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ আহিছোঁ। অতি মৰমৰ সন্তানসকলক বাবাই বাৰে বাৰে বুজায় - এইখন ছিঃ ছিঃ সৃষ্টি, তোমালোকৰ হ'ল বেহদৰ বৈৰাগ্য। পিতাই কয় এইখন সৃষ্টিত তোমালোকে যি কিছু দেখিবলৈ পোৱা সেয়া কাইলৈ নাথাকিব। মন্দিৰ আদিৰ নাম চিহ্নই নাথাকিব। তাত স্বৰ্গত তেওঁলোকে পুৰণি বস্তু চোৱাৰ দৰকাৰ নাই। ইয়াততো পুৰণি বস্তুৰ কিমান মূল্য। বাস্তৱত কেৱল এজন পিতাৰ বাহিৰে কোনো বস্তুৰে মূল্য নাই। পিতাই কয় - মই নাহিলে তোমালোকে ৰাজ্য-ভাগ্য কেনেকৈ ল'বা। যিসকলে গম পায় সেই সকলেই আহি পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লয়, সেইবাবে "কোটিৰ মাজত কোনোবা" বুলি কোৱা হয়। কোনো কথাত সংশয় আনিব নালাগে। ভোগ আদি আগবঢ়োৱাৰো

নীতি নিয়ম আছে। ইয়াৰ লগত জ্ঞান আৰু স্মৃতিৰ কোনো কানেকশ্বন (সম্পৰ্ক) নাই। অন্য কোনো কথাৰ সৈতে তোমালোকৰ সম্পৰ্ক নাই। কেৱল দুটা কথা আছে – ‘অল্ফ’ আৰু ‘বে’ বাদশ্বাহী। ‘অল্ফ’ ভগৱানক কোৱা হয়। আঙুলিৰেও এনেকৈ ইংগিত দিয়ে নহয় জানো। আত্মাই ইংগিত দিয়ে নহয় জানো। পিতাই কয় - ভক্তি মার্গত তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰা। তোমালোক সকলো মোৰ প্ৰেমিকা হোৱা। এইটোও জানা যে বাবাই কল্পই-কল্পই আহি সকলো মনুষ্য মাত্ৰক দুখৰ পৰা মুক্ত কৰি শান্তি আৰু সুখ দিয়ে, সেইবাবে বাবাই কৈছিল যে কেৱল এইটো বোৰ্ডত (ফলকত) লিখি দিয়া যে বেহদৰ পিতাই বিশ্বত শান্তি কেনেকৈ স্থাপনা কৰি আছে সেয়া আহি বুজি লোৱা। এক চেকেণ্ডত বিশ্বৰ মালিক 21 জন্মৰ কাৰণে হ’ব বিচৰা যদি আহি বুজি লোৱা। ঘৰত বোৰ্ড লগাই দিয়া, তিনি খোজ ভূমিত তোমালোকে ডাঙৰ ডাঙৰ হস্পিতাল (চিকিৎসালয়), ইউনিভাৰ্চিটি (বিশ্ব বিদ্যালয়) খুলিব পাৰা। স্মৃতিৰ দ্বাৰা 21 জন্মৰ কাৰণে নিৰোগী আৰু পঢ়াৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী পোৱা যায়। প্ৰজাসকলেও ক’ব যে আমি স্বৰ্গৰ মালিক হওঁ। আজি মনুষ্যৰ লাজ লাগে কিয়নো নৰকবাসী হয়। নিজেই কয় - মোৰ পিতা স্বৰ্গবাসী হ’ল, তেন্তে নৰকবাসী নোহোৱা জানো। যেতিয়া মৰিম তেতিয়া স্বৰ্গলৈ যাম। কিমান সহজ কথা। ভাল কাম কৰাসকলৰ কাৰণে বিশেষভাৱে কয় - এওঁ বহুত মহাদানী আছিল। এওঁ স্বৰ্গলৈ গ’ল। কিন্তু কোনেওতো নাযায়। নাটক যেতিয়া সম্পূৰ্ণ হয় তেতিয়া সকলোৱে ষ্টেজত (মঞ্চত) আহি উপস্থিত হয়। এই যুদ্ধও তেতিয়া লাগিব যেতিয়া সকলো এক্টৰচ (ভাৱৰীয়া) ইয়ালৈ আহি যাব পুনৰ উভতি যাব। শিৱৰ বৰমাত্ৰী বুলি কয় নহয় জানো। শিৱবাবাৰ লগত সকলো আত্মা যাব। মূল কথা এতিয়া 84 জন্ম সম্পূৰ্ণ হ’ল। এতিয়া এই জোতাক (শৰীৰক) এৰিব লাগে। যেনেকৈ সাপে পুৰণা ছাল (মোট) এৰি নতুন লয়। তোমালোকে নতুন ছাল সত্যযুগত ল’বগৈ। শ্ৰীকৃষ্ণ কিমান সুন্দৰ, তেওঁৰ কিমান আকৰ্ষণ আছে। ফাষ্টক্লাচ শৰীৰ হয়। আমি এনেকুৱা শৰীৰ ল’মগৈ। এনেকৈ কয় নহয় যে মইতো নাৰায়ণ হ’মগৈ। এয়াতো পচি যোৱা ছিঃ ছিঃ ছাল (শৰীৰ) হয়। এইটো এৰি আমি নতুন সৃষ্টিলৈ যাম। এইটো স্মৰণ কৰি আনন্দিত কিয় নোহোৱা, মিহেতু কৈ থাকা যে আমি নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হওঁগৈ! এই সত্য নাৰায়ণৰ কথা (কাহিনী) ভালদৰে বুজি লোৱা। যি কোৱা সেয়া কৰি দেখুওৱা। কখন আৰু কৰণ (কাৰ্য সম্পাদন) একে হ’ব লাগে। পেছাগত কাম-কাজ আদিও লাগিলে কৰা। পিতাই কয় - হাতেৰে কাম কৰা, অন্তৰ যাতে পিতাৰ স্মৃতিত থাকে। যিমান ধাৰণা কৰিবা সিমান তোমালোকৰ ওচৰত ন’লেজৰ ভেলু (জ্ঞানৰ মূল্য) বাঢ়ি গৈ থাকিব, ন’লেজৰ ধাৰণাৰে তোমালোক কিমান ধনৱান হৈ যোৱা। এয়া হ’ল আত্মিক ন’লেজ। তোমালোক আত্মা হোৱা, আত্মাইহে শৰীৰৰ দ্বাৰা কথা কয়। আত্মায়ে জ্ঞান দিয়ে। আত্মায়ে ধাৰণ কৰে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) এই পুৰণি সৃষ্টিৰ পুৰণা বস্তুবোৰ দেখিও চাব নালাগে। নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ’বলৈ কখন আৰু কৰণ একে সমান কৰি তুলিব লাগে।

(2) অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নক মূল্য দিব লাগে, এয়া বহুত শ্ৰেষ্ঠ অৰ্জন, এই ক্ষেত্ৰত আমি বা টোপনি আহিব নালাগে। নাম-ৰূপৰ গ্ৰহ গতিৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ স্মৃতিত থকাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে।

বৰদান: সংগী আৰু সাক্ষীভাৱৰ অনুভৱৰ দ্বাৰা সৰ্বদা সফলতা মূৰ্ত হোৱা
যিসকল সন্তান সদায় পিতাৰ লগত থাকে তেওঁলোক সাক্ষী স্বতঃ হৈ যায় কিয়নো পিতাই স্বয়ং সাক্ষী হৈ ভূমিকা পালন কৰে গতিকে তেওঁৰ লগত থকাসকলেও সাক্ষী হৈ ভূমিকা পালন কৰিব আৰু যাৰ সংগী স্বয়ং সৰ্বশক্তিমান পিতা তেওঁলোক সফলতামূৰ্তও স্বতঃ হৈয়েই যায়। ভক্তি মার্গততো আহ্বান কৰে যে অলপ সময়ৰ সান্নিধ্যৰ অনুভৱ কৰাই দিয়া, ৰেঙনি দেখুৱাই দিয়া কিন্তু তোমালোক সৰ্ব সম্বন্ধেৰে সংগী হৈ গ’লা - গতিকে এইটো আনন্দ আৰু নিচাত থাকা যে যি পাবলগীয়া আছিল সেয়া পাই গ’লোঁ।

শ্লোগান: ব্যৰ্থ সংকল্পৰ চিন হ’ল – বিষন্ন মন আৰু আনন্দ নাইকিয়া হোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!